

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Κυριάκου Αυξ. Γεωργίου

Είναι μεγάλη χαρά που με διακατέχει, για την τύχη που είχα να προλογίσω την ποιητική συλλογή «Φωτεινά κύματα» - Ωδή Β΄ του Βασίλη Βλαχάκου. Κι αυτό γιατί ο Βλαχάκος είναι απ' τους νέους ποιητές, που συνεχώς εμπλουτίζουν με τα έργα τους το ελληνικό ποιητικό πάνθεο.

Τα ποιήματά του είναι βγαλμένα απ' τη σκληρή πραγματικότητα, τις δυσκολίες και τα βάσανα, αλλά και τις χαρές της ζωής και αγγίζουν κάθε σύγχρονο άνθρωπο.

Με απλότητα και πειστικότητα, χωρίς περιττούς φραστικούς τύπους και στόμφο, δίνει, σαν ζωγράφος, με δυο πινελιές, όλη την έκταση του θέματος που πραγματεύεται και προβληματίζει, συγκινεί, νοθετεί, διδάσκει και χαροποιεί.

Χτυπάει την πόρτα της καρδιάς του αναγνώστη και λέει ποιος είναι, χωρίς δισταγμούς και υπονοούμενα.

Η δική του καρδιά είναι γεμάτη με στίχους, που μπορεί να γεμίσει μ' αυτούς του σπιτιού του τους τοίχους.

Η Ελληνική μυθολογία, αλλά και η σύγχρονη ζωή, το αρχαίο ελληνικό δωδεκάθεο, αλλά και η χριστιανική θρησκεία, η νοσταλγία για την πατρίδα, αλλά και η αγάπη για καθετί ελληνικό, η Σπάρτη, ο Ταΰγετος και τόσα άλλα ζωηρά, επικά και λυρικά θέματα αποτελούν αφετηρία των εμπνεύσεών του. Και το κυριότερο είναι ότι ο Βασίλης Βλαχάκος επεξεργάζεται τα θέματα αυτά με μοναδική μαεστρία, έχοντας κάτι καινούριο να δώσει προς κάθε κατεύθυνση, έχοντας κάτι ξεχωριστό να πει, που δεν ειπώθηκε ξανά.

Μπαίνει στα «Άμετρα μέτρα» ελεύθερος και αληθινός. Περνάει στα «Παρατράγουδα» επαναστάτης και νικητής και βγαίνει «Στα μέτρα του μέτρου» σοβαρός και ειλικρινής. Το πνεύμα του δε δειλιάζει σε καμιά περίπτωση. Παντού ο στίχος του οδηγεί και σε μια ανάταση.

Απ' αυτή την άποψη, λοιπόν, εκτός από τα άλλα προτερήματά της, η ποίηση του Βασίλη Βλαχάκου είναι πρωτότυπη και προσωπική – βασικά γνωρίσματα κάθε ικανού ποιητή.

Σημαιοφόρος της γενιάς στον τόπο του, διεκδικεί επάξια μια θέση μέσα στον Ελλαδικό χώρο σήμερα και, γιατί όχι, μια τιμητική διάκριση στο διεθνή χώρο αύριο.

Είμαι βέβαιος πως με τέτοια έργα, σίγουρα δε θ' αργήσει να 'ρθει η ώρα που το όνομα του Βλαχάκου θα βρίσκεται ανάμεσα στα ονόματα των πιο μεγάλων Ελλήνων ποιητών.

Κυριάκος Αυξ. Γεωργίου
Φιλολόγος – Συγγραφέας

νοσταλγία

Της νοσταλγίας το πλοίο
πάνω στις αγωνίας το κύμα
βρέχεται με το δάκρυ της θύμησης
στον ίσκιο του ονείρου
που ψάχνει να βρει το δρόμο
για της ευτυχίας το λιμάνι.
Στην απεραντοσύνη του πόνου
πυκνό το σκοτάδι της θλίψης
έχει σκεπάσει της χαράς το νησί.
Καυτό τ' αγέρι του χωρισμού
καίει της ελπίδας τα στάχια
στης σιωπής το προσήλιο
που η θλίψη έχει στήσει καρτέρι
με το μαύρο της απόγνωσης πέπλο.
Στης αναμονής το κατώφλι
της συγκίνησης τρέχει το δάκρυ
και η πίστη κάνει θυσία
με της ελπίδας το γκρίζο καπνό.
Δυο γνώριμα μάτια πριν κλείσουν
θέλουν να δουν τον καπνό της ζωής
απ' τη φωτιά της αγάπης να βγαίνει
και μια φωνή πριν να σβήσει
σε αφιλόξενο χώμα βαρύ
την τελευταία της λέξη ν' αφήσει
στην αυλή της γενέθλιας γης.

δημιουργία

Μαζεύω σκόρπιες αχτίνες
στις καλαμιές του κάμπου
τρίβω τα στάχια τους
μαζεύω καρπό
σπέρνω τον ουρανό
φυτρώνουν άστρα.
Θερίζω τα σύννεφα
με το δρεπάνι του αέρα
σβήνω το σκοτάδι
με τη γόμα του χρόνου
γίνεται φως.
Χτυπάω τα άλογα
στου φεγγαριού το αλώνι
ρίχνω το ψωμί
στο φούρνο του ήλιου
η πούλια πεινάει.
Λιχνίζω τα άχυρα

Στ' ανοιχτά του πελάγους
σηκώνονται κύματα
σκοντάφτει ο ήλιος
δειλινό ματωμένο.
Βρέχω το πρόσωπο
στον ποταμό Ιορδάνη
η αυγή λούζεται
με τον ιδρώτα της νύχτας
η φύση ξυπνάει
γεννιέται ο κόσμος.

η μοίρα των μικρών

Όταν το βάφτισαν του φόρεσαν χρυσό
σταυρό στο στήθος
και είπαν να το βοηθήσει το παιδί
να μεγαλώσει.
Όταν μεγάλωσε, μεγάλο το σταυρό
του φόρτωσαν στον ώμο, άλλοι
δίχως λέξη
κι ο Γολγοθάς είναι μακριά
κι ο νέος πρέπει να αντέξει..
Στης φτώχειας το μαγκανοπήγαδο
με παρωπίδες
στριφογυρίζει διψασμένος στο πηγάδι
δίχως στάση
κι απ' έξω «οι λιγοστοί», τι φοβερό!
δεν έχουν στη ζωή ποτέ διψάσει!
Πήρε τη μοίρα των πολλών
αυτών που στη ζωή αγκομαχούνε...
οι λίγοι που στέκονται, μην απορείς
τους οδηγούνε
καίτοι πρέπει αυτοί να σταυρωθούνε!
Είναι σκληρό οι λίγοι του πολλούς
να σέρνουν στο μαρτύριο με τάξη
μία ζωή πάει πολύ
να μη μπορεί κανείς μία στιγμή
λίγο πιο πέρα να κοιτάξει!

στον ίσκιο των μεγάλων

Είχαμε το παράθυρο στη θάλασσα
και πέλαγος δεν είδαμε ποτέ μας..

Πιο δυνατός ο αέρας από 'μας
σφράγιζε τα πατζούρια των ματιών μας
και δεν τα ανοίξαμε να δούμε
τα άσπρα πανιά της ευτυχίας
και το όμορφο νησί της χαράς..
Είχαμε την πόρτα στη ζωή
μα δεν την ανοίξαμε ποτέ μας..
Το κατώφλι της δεν το πατήσαμε..
Τη φυτέψαμε σε μια γλάστρα
από σκουριασμένο τενεκέ
την ποτίζαμε με τον ιδρώτα μας
μα το λουλούδι της δεν το είδαμε
δεν το μυρίσαμε ποτέ μας..
Αυτή τη γλάστρα είχαμε εκεί
χωράφι και οικόπεδο μαζί.
Σ' αυτή χτίσαμε τα όνειρά μας
στη σκιά μιας πολυκατοικίας
κι όλο κοιτάζαμε ψηλά
μα κιτρίνιζαν οι ελπίδες μας
όπως τα φύλλα των μικρών φυτών
στον ίσκιο των μεγάλων..!

ξεγύμνωμα

Ένα-ένα πετάξαμε τα ρούχα μας
να φύγει το βάρος από πάνω μας
να μείνουνε τα χέρια μας ελεύτερα
να κάνουμε το αύριο καλύτερο από το χτες
γιατί το σήμερα το χάσαμε
στον ιππόδρομο της μοίρας μας
στην τελευταία κούρσα.
Ποντάραμε σε άλογο ντοπαρισμένο
χωρίς να το υποπτευτούμε..
Τα στολίδια μας τα δώσαμε
για μια μπουκιά ψωμί
κι ό,τι απόμεινε
ο άνθρωπος του Νόμου
ανέκφραστος στο κέντρο της πλατείας
μας το 'βγαλε στον πλειστηριασμό.
Λιθοβολήσαμε τους εαυτούς μας
και τα σημάδια φαίνονται ακόμη..
Μια πέτρα στα βάθη της καρδιάς
κατάντησε άγχος βαρύ..
Μέσα από το κλουβί της υποχρέωσης
γίνονται όλα βαρετά
αυτά που μέχρι χτες σε όλους
ήταν στ' αλήθεια ποθητά.
Μέσα από τη θάλασσα της αφάνειας

**θα μας βγάλει της προσπάθειας το κύμα
σε ολόγυμνη και ξέφωτη ακτή
χινόπωρο και δε θα βρούμε
πολύ φοβάμαι ούτε φύλλο
να κρύψουμε τη γύμνια της ντροπής...**